

Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over de wetsontwerpen nos. 28, 29, 30 en 31.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De opmerking, bij het afdeelingsonderzoek gemaakt, dat de toelichting van het wetsontwerp, waar het geldt de aanvraag van gelden voor het eerste gedeelte van een belangrijk openbaar werk, dat groote uitgaven zal vorderen, te beknopt was, heeft den ondergeteekende verwonderd. In de Memorie van Toelichting, welke van twee duidelijke teekeningen vergezeld ging, werd toch alles gezegd wat voor eene deugdelijke beoordeeling van het voorstel noodig is, terwijl door de deponeering ter griffie van het volledige voorontwerp, de gelegenheid tot een in bijzonderheden afdalend onderzoek gegeven werd.

Intusschen vernam de ondergeteekende met voldoening dat het voorstel der Regeering door onderscheidene leden werd toegejuicht.

Goede haveninrichtingen en ruime entrepots zijn inderdaad eerste vereischten voor Makasser, als deze plaats zal hebben opgehouden eene vrijhaven te zijn en de indiening van dit wetsvoorstel bewijst hoezeer ook de Indische Regeering daarvan overtuigd is. Bij gelegenheid van de ook in het Voorloopig Verslag aangehaalde behandeling in de Eerste Kamer van de wetsvoordracht tot aanvulling der wet van 17 November 1872 (*Staatsblad* n°. 130), houdende vaststelling der tarieven van in-, uit- en doorvoer in Nederlandsch-Indië, in de vergadering van 24 December 1899 (*Handelingen* bladz. 73—74) werd trouwens reeds door den ondergeteekende verklaard, dat het geheel in de bedoeling der Indische Regeering lag den handel te Makasser zooveel mogelijk voor laste te vrijwaren.

Naar aanleiding van de vraag of het de ijzeren schroefpalen van den gouvernementsteiger en van den marinesteiger waren, waarop betrekking had de mededeeling in de Memorie van Toelichting dat deze steigers door doorroesting van de ijzerwerken in slechten staat verkeerden, kan de ondergeteekende het volgende mededeelen.

Blijkens eene mededeeling in het Verslag over de burgerlijke openbare werken in Nederlandsch-Indië over het jaar 1898 (bladz. 2) zijn de palen en trekstangen van den marinesteiger iets boven de hoogwaterlijn ingeroest, zoodat de dikte der palen 11 m.M. minder is geworden (127 m.M. in 1863 en 116 m.M. in 1898); ook zijn de gegoten ijzeren mutsen sterk ingevreten. Van den gouvernementsteiger, waarvan de bovenbouw lager ligt en waarvan de langsliggers een klein profiel hebben (18 c.M. hoogte) is de bovenbouw nagenoeg geheel verteerd.

Het plan is ook voor den nieuwen steiger van ijzeren schroefpalen gebruik te maken, want er behoeft, zooals uit het voorafgaande blijkt, geen vrees te bestaan, dat zulke palen, binnen een betrekkelijk korten tijd in die mate zullen zijn doorgeroest, dat de steiger dan reeds weder kostbare herstellingen zou vorderen. En wat den bovenbouw betreft is op te merken, dat, zooals blijken kan uit bladz. 3—4 van het onlangs verschenen Verslag over de burgerlijke openbare werken over het jaar 1899, in de laatste jaren in Indië veel ervaring is opgedaan omtrent de behandeling van dergelijke, aan ongunstige invloeden blootgestelde ijzerwerken, met welke ervaring uit den aard der zaak bij den bouw van den steiger te Makasser rekening zal worden gehouden.

Wat de kosten van het werk betreft, teekent de ondergeteekende, in verband met de in den aanhef van het Voorloopig Verslag van de Tweede Kamer (Gedrukte Stukken, Zitting 1900—1901—175, n. 4) uitgedrukte verwachting dat ditmaal de overgelegde begrooting van kosten eens niet te laag zal blijken, nog aan dat bij de onlangs plaats gevonden aanbesteding van de ijzerwerken voor den steiger (welke aanbesteding geschied is onder voorwaarde dat dit wetsontwerp tot wet zou worden verheven) voor f 140 000 minder is ingeschreven dan het bedrag, dat voor die ijzerwerken in de Indische raming begrepen is. Slechts voor een gedeelte was dit een gevolg van de lagere ijzerprijzen.

De Minister van Koloniën,

CREMER.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mede-

deeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 13 Juni 1901.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

REGOUT.

REEKERS.

FRANSEN VAN DE PUTTE.

GODIN DE BEAUFORT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over de ontwerpen van wet tot vaststelling van de sloten der rekeningen van ontvangsten en uitgaven voor Nederlandsch-Indië over de dienstjaren 1891, 1892, 1893 en 1894.

28, 29, 30 en 31.

Door eenige leden werd bij het onderzoek in de afdelingen van deze wetsontwerpen hulde gebracht aan de werkzaamheid der Commissie uit de Tweede Kamer voor het nazien der rekeningen, waaraan veel moeite en zorg is besteed.

Het had de aandacht getrokken, dat in de rekeningen zoovele posten voorkomen, welke oninbaar bleken te zijn.

De hoofdachterstand kwam voor bij de opiumpachten en dientengevolge rees de vraag, of die pachten niet te hoog waren opgedreven.

Naar aanleiding van een post van f 8231 (zie bladz. 4 van het Verslag der Commissie van Voorbereiding uit de Tweede Kamer) ten laste van een overledene, zonder dat verhaal mogelijk was en van eenen anderen post van f 9065 (zie bladz. 17 van genoemd Verslag) vroeg men, of de borgtochten in het algemeen niet hooger behooren te worden gesteld?

Verscheidene leden maakten van deze gelegenheid gebruik om met lof te gewagen van de wijze waarop door de Rekenkamer hier te lande en in Indië hare taak wordt opgevat.

Vastgesteld den 10den Juni 1901.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

REGOUT.

REEKERS.

FRANSEN VAN DE PUTTE.

GODIN DE BEAUFORT.

NOTA naar aanleiding van het Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over de ontwerpen van wet tot vaststelling van de sloten der rekeningen van ontvangsten en uitgaven voor Nederlandsch-Indië over de dienstjaren 1891 tot en met 1894. (28—31)

De Commissie stelt twee vragen, nl. of de opiumpachten niet te hoog waren opgedreven, en of de borgtochten van rekenplichtige ambtenaren in het algemeen niet hooger behooren te worden gesteld.

Ter beantwoording van de eerste vraag meent de ondergeteekende te mogen verwijzen naar de opgaven welke aangaande de aanzuivering der pachten over de vier bovengenoemde jaren te vinden zijn in de Koloniale Verslagen over de jaren 1892 tot en met 1895, waaruit blijkt, dat de achterstanden betrekkelijk gering te noemen zijn, zoodat uit de in de rekeningen vermelde cijfers niet de gevolgtrekking kan worden gemaakt, dat de pachten te hoog zijn opgedreven.

Ten opzichte van de tweede vraag kan worden medegedeeld, dat bij het Indisch bestuur, waaraan bij art. 89 der Indische Comptabiliteitswet de regeling der borgstellingen is overgelaten,

Voorloopig en Eindverslag betreffende het wetsontwerp n°. 32.

sedert eenigen tijd in overweging is eene algemeene herziening van het borgtochtreglement, welke, naar luid van een onlangs ontvangen bericht, wel spoedig haar beslag zou krijgen.

De Minister van Koloniën,

CREMER.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot regeling der bestemming van de voordeelige sloten en voorziening in de dekking van de nadeelige sloten der Indische rekeningen over vorige dienstjaren. (32)

Bij het onderzoek in de afdelingen van dit wetsontwerp werd de opmerking gemaakt, dat dit wetsontwerp aanvankelijk reeds was ingediend in het Zittingjaar 1894—1895, bij Koninklijke boodschap van 27 Februari 1895 om, na ingetrokken te zijn op 15 September 1897, op nieuw geheel ongewijzigd te worden ingediend bij Koninklijke boodschap van 30 September daaraanvolgende, maar dat het eerst op den laatsten dag der vierjarige legislatieve periode in behandeling kwam.

Verder werd over de strekking en beteekenis van art. 74 der Comptabiliteitswet, zooals dit luidt na de wijziging bij de wet van 13 Juli 1895 (*Staatsblad* n°. 126) de volgende beschouwing gehouden.

Ingevolge genoemd artikel van de wet tot regeling van de wijze van beheer en verantwoording der geldmiddelen van Nederlandsch-Indië, zooals hetzelfde na aanneming van het amendement-Boel gelezen wordt (zie het Koninklijk besluit van 30 Juli 1895, *Staatsblad* n°. 145 houdende den tekst der gewijzigde wet) moet de bestemming van de voordeelige sloten en de voorziening in de dekking van de nadeelige sloten der rekeningen van de Koloniale ontvangsten en uitgaven door de wet worden geregeld en wel voor de eerste maal over een tijdvak van 25 jaren.

In tweeërlei zin, aldus werd gezegd, kan deze vaststelling der rekening worden beschouwd en wel:

1°. als een uitvloeisel der sedert 1882 gehuldigde beginselen, dat over de saldo's van den dienst niet dan bij eene afzonderlijke wet zoude worden beschikt;

2°. als maatregel van zuiver administratieven aard.

Volgens eerstgenoemde opvatting zoude het ontwerp van wet eene wijde, meer materiele strekking hebben, als bevattende de sanctie van alle beschikkingen, ook die waarbij aan de Nederlandsche schatkist gelden zijn verstrekt, hoewel indertijd deze toevoeging aan de Nederlandsche geldmiddelen slechts als van tijdelijken aard werd bedoeld. In dat geval zoude het ontwerp beoogen een einde te maken aan de strijdvrage, welke gelden al dan niet sedert 1867 terecht aan de Nederlandsche middelen zijn toegevoegd.

Maar dan zoude tevens — zonder dat de Vertegenwoordiging er op bedacht was of dat dit in hare bedoeling ligt — eene principiële beslissing worden genomen ten aanzien van het verleden en over het sedert lang bestaande twistpunt der verhouding tusschen de Nederlandsche en Indische financiën, terwijl het toch in de bedoeling lag zoowel van Regeering als van Kamer om die strijdvrage te behandelen bij het wetsontwerp tot wijziging der Comptabiliteitswet, Zitting 1900—1901, Gedrukte stukken n°. 40, welk wetsontwerp wel in staat van wijzen is maar nog niet in behandeling werd gebracht.

Toch zoude het intitulé van het wetsontwerp aanleiding kunnen geven, dat later beweerd kon worden, dat door de aanneming van dit wetsontwerp omtrent de bovenbedoelde strijdvrage eene beslissing was genomen.

Er blijkt echter duidelijk uit de stukken tusschen de Regeering en de Tweede Kamer der Staten-Generaal gewisseld, dat het ontwerp van wet alleen een maatregel van zuiver administratieven aard bedoelt.

Er wordt om verwarring te voorkomen en een duidelijk over-

zicht van den toestand der Indische financiën ook voor de toekomst te bevorderen, volgens de Memorie van Toelichting (stuk n°. 144, Zitting 1894/1895) en ook volgens het oordeel der Commissie van Voorbereiding van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, niet anders bedoeld dan het afsluiten der rekening, ten einde een aanvangspunt voor den wetgever te hebben, die de rekening over het volgend 10 jarig tijdperk zal hebben vast te stellen.

Wordt aan dit wetsontwerp geene andere dan deze formeele beteekenis gehecht, dan zal door de bekrachtiging daarvan een maatregel tot stand komen, die ten aanzien van het richtig beheer en de administratie der Indische Financiën niet dan ten goede kan werken.

Gaarne ontving men voor de behandeling van dit wetsontwerp van de Regeering de verklaring dat zij de meening deelt: om aan dit wetsontwerp geene andere beteekenis toe te kennen dan van zuiver administratieven aard.

Vastgesteld, den 10den Juni 1901.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

REGOUT.

REEKERS.

FRANSEN VAN DE PUTTE.

GODIN DE BEAUFORT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot regeling der bestemming van de voordeelige sloten en voorziening in de dekking van de nadeelige sloten der Indische rekeningen over het tijdvak van 1867 tot en met 1891. (32)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De ondergeteekende wil gaarne ter voldoening aan het verlangen der Kamer de verzekering geven, dat hij aan het wetsontwerp geen andere beteekenis toekent dan van zuiver administratieven aard. Zoowel uit de gedachtenwisseling, welke tot de indiening van het oorspronkelijk ontwerp aanleiding heeft gegeven, als uit die bij het voorstel tot aanvulling van art. 74 der Indische Comptabiliteitswet blijkt, dat niet anders bedoeld wordt dan door eene wet als de thans voorgestelde, een duidelijk overzicht van den toestand der Indische financiën over het bovengemelde tijdvak te bevorderen en een vast uitgangspunt voor de regeling over het volgende tienjarig tijdperk aan te geven.

De Minister van Koloniën,

CREMER.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 13 Juni 1901.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

REGOUT.

REEKERS.

FRANSEN VAN DE PUTTE.

GODIN DE BEAUFORT.